םה א מיי׳ פ״ב מהלכות

סמג לאוין סט טוש״ע או״ח

מי תריח סעיף א:

כו ג שם סעיף ד: כח ד שם סעיף א:

טו ופ"ב מהל' שביתת עשור

קרופ ל מהיל שבימו עשור הל' ט סמג לאוין סט טוש"ע או"ח סי' תריח

ע ר מיי׳ פ״ב מהלכות שבת הלכה א סמג לאוין סה

סעיף י: סעיף י: עא ז מייי שם הלי יח טוש"ע או"ח סיי

מאכלום אסורום הלי

. טוש"ע או"ח סי

סעיף ט: פ"ב מהלכות שבת

ל) [שבת קכט. וש"נ],כ) [תמורה כז: ובשבועות מב. אמר הכי ר"ה בר" בר" לרצ פפאו. ג) ול"ל והרא"ש], ד) ערכין ז:, ה) ומוספי פ"ד ה"הו. ו (שס], ז) ובערוך פיי כעין טרידת דעת בעלמה, טרידת דעת בעלמא, דו [ע"ב], ט עיין ספ"ח דכלאים, י) רש"א מ"ו, כן וועי׳ תוס׳ סנהדרין כט: ד"ה מר ותום׳ שבועות מא ב"ה מר ותוס׳ כתובות פד: ד"ה והוא ודף לו. ד"ה

תורה אור השלם ו. ז'רו רשעים מרחם ו. זרוּ וְשְּיִים בֵּיְיֶב. תָעוּ מִבֶּטֶן דּבְרֵי כָזָב: תהלים נח ד

2. לֵב יוֹדֵע מֶת נַפְּשׁוֹ וּבִשִּׁמִחָתוֹ לֹא יִתִעָרֵב וֹבִשִּׁמִחָתוֹ לֹא יִתִעָרֵב לא יִתְעָרַב משלי יד י

> לעזי רש"י אישטורדישו"ן. עילפון, הלם, מבוכה.

מוסף רש"י . ספק נפשות. דיני נפשות, דהא והלילו העדה כחיב (כתובות טו. ב"ק מד: סנהדרין עט.).

תום' ישנים חולה אמר צריך כו'. וכגון שירא להיות מסוכן, דאם לא כן אין מאכילין אומו ולא דמי להימה זריכה את הנר ומוקמינן לה בפ׳ מפנין [שבת קכת, ב] בסומא, ומשמע שמדליקין לה בסתם ואפילו אינה לומרת כן, דהתם נמי קים להו לרבנן דביתובי דעתה דהדלחת הנר דיליה איכא פיקוח נפש. ונועל דלת דלקמן אמרינן שובר דלת ומוליאו, איכא נמי פיקוח נפש לתינוק, אבל בהאכלותו או בקיאין שלריך מחמת שרואה (מכבה) [סכנה] פן יכביד עליו חוליו. ויש ספרים שכחוב בהן בהא נפשות להקל, מהו דמימא האי דקאמר חולה אגב ואימיה) וביעותיהן וכן לריכה אנין מחללין עליה השבח. כולהו מיירו דמחמח ידועים כגוו למאוו יש הרבה (דברים) שבקיאין בכך וכיולא בו, ואין נראה דרופא

ונקי נכך נעיגן. מר בר רב אשי אמר כל היכא דאמ

זורו רשעים מרחם. נעשו זרים ונתנכרו להביהם שבשמים: אלר אמדקתני סיפא אם אין שם בקיאין מאכילין אותו ע"פ עצמו פירי. להפקיע שערים ותניא (ב"ב דף 5:) אין אולרין פירות בארץ ישראל וכל דבר שהוא חיי נפש לפי שמפקיעין את השערים: סונבת. שטות אשטורדישו"ן » מחמת חוליו: על פי בקיתין. תרי בקיתין כלל וכ"ש היכא דרופא בקי אומר אינו לריך וחולה אומר

ע"פ בקי לא וע"פ עלמו לא תיובתא דר׳ ינאי בתרוייהו: הכא במאי עסקינן. דאמר חולה לא לריך ואשמועינן מתני׳ דשומעין לרופאין: וניספו ליה על פי בקי. דהח בחחד נמי אמר ר' ינאי דשומעין לרופא: ואע"ג דאמר רב ספרא. דהא דאמור רבנן תרי כמאה ומאה כתרי לעניו עדות הוא דאמור אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן אשמעי' במתני' דכי אמרינן זיל בתר דעות באומדנא דממונא כגון בשומא ששמין לבעל חוב אבל באומדנא דחולה אף על גב דרובא אמרי לא לריך כיון דאיכא תרי דאמרי לריך ספק נפשות להקל: מכלל דרישה דחמר לריך. וחפ״ה קתני מתני׳ ע״פ בקיאין אין ע״פ עלמו לא: במה דברים אמורים. דמאכילין אותו ע"פ בקיאין כלומר דבעינן בקיאין דאמר לא לריך ואמרי בקיאין לריך מאכילין אומו אבל אמר צריך אני אם אין שם בקיאין תרי דאמרי לא נריך אלא חד מאכילין אותו ע״פ עלמו כר׳ ינאי דאמר שומעין לחולה: מר בר רב אשי אמר. הך סיפא לא תפרש הכי דמשמע דהיכא דאמר נריך אני ואיכא תרי דאמרי לא לריך לא לייתינן ליה הא לא אמרי׳ דהיכא דאמר לריך אני ואפי׳ איכא מאה דאמרי לא לריך לייתינן ליה מאי טעמא לב יודע מרת נפשו: הכי גר' תכן אם אין שם בקיאין מארילין אומו על פי עלמו טעמא דליכא בקיאין הא איכא בקיאין לא הכי קאמר במה דברים אמורים דאמר לה לריך הבל המר לריך הני הין שם בקיאין כלל מאכילין אותו וכו'. אין שם בקיאין כלומר אין בקיאותן כלום: בותבי' מי שאחזו בולמום. חולי האוחז מחמת רעבון עיניו כהות והוא מסוכן למות וכשמראיתו חוזרת בידוע שנתרפה: כלב שוטה. מפרש בגמ' ח): אין מאכילין מחלר כבד שלו. ואע"פ שנוהגין הרופאים ברפואה זו אינה

רפואה גמורה להתיר לו איסור

יזורו רשעים מרחם נפק מינה שבתאי אצר פירי: חולה מאכילין אותו על פי בקיאין: אמר ר' ינאי חולה אומר צריך ורופא אומר אינו צריך שומעין לחולה מ"ם בלב יודע מרת נפשו פשיטא מהו דתימא רופא קים ליה טפי קמ"ל ארופא אומר צריך וחולה אומר אינו צריך שומעין לרופא מ"מ תונבא הוא דנקים ליה תנן חולה מאכילין אותו ע"פ בקיאין ע"פ בקיאין אין ע"פ עצמו לא ע"פ בקיאין אין על פי בקי אחד לא הכא במאי עסקינן דאמר לא צריכנא וליספו ליה ע"פ בקי לא צריכא באיכא אחרינא בהדיה דאמר לא צריך מאכילין אותו ע"פ בקיאין פשימא ספק נפשות הוא ⁰וספק נפשות להקל לא צריכא דאיכא תרי אחריני בהדיה דאמרי לא צריך ואע"ג דאמר ירב ספרא תרי כמאה ומאה כתרי ה"מ

מכלל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמה דמלינו לאהדורי

לריך דלה סמכינן עליה להכחים הבקי: בור בר רב אשי אמר כל היכא

דרבוותא הוא אי הלכתא כמר בר

רב אשי אי לא בסדר תנאים

ואמוראים כתב הלכתא כמר בר

רב אשי בכולי הש"ס לבר ממיפך

שבועה ואודיתא מיפך שבועה בפרק

שבועת הדיינין (שבועות דף מה.)

ואודיתא בסוף פרק זה בורר (סנהדרין

דף כט:) ור"ח כתב דהלכתא כוותיה

בכוליה הש"ם בר ממיפך שבועה

וחיוורי חוורי גבי לומת הגידין שילהי

פרק בהמה המקשה (חולין דף עו:)

וסימניך הפך לבן ורב האי ורבינו

: סט"ם לאי

דאמר צריך אני. פלוגתא

אבקיאין מהדרינן ולא סמכי׳ אחולה גופיה אלא היכא דליכא

גרשום זל"ל פסקו הלכתא כוותיה י (בר) במיפך שבועה ואודיתא ובכולי

→ רבינו חנגאל

סעיף ט: עג טיכל מיי׳ שם

חולה מאכילין אותו על מאכילין אותו על פי עצמו . עד שיאמר דיי. א"ר ינאי עו שיאמו ויי. אין ינאי חולה אמר צריך (חולה) [רופא] אומר אינו צריך מאכילין אותו על פי עצמו. מאי טעמא לב יודע מרת נפשו. רופא אומר צריך חולה אומר איני צריך שומעין לרופא, מאי טעמא תונבא נקיט ליה וספק נפשות להקל. תנן ואע"ג דאמר רב ספרא תרי כמאה ומאה כתרי הני מילי לענין. עדות, אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן, הני מילי לממונא אבל הכא ספק נפשות להקל. מר בר רב אשי אמר כל היכא דאמר אומרים אין צריך, לחולה שומעין כדכתיב לב יודע מרת נפשו. ומקשה ליה ממתני׳ דקתני מאכילין אותו על פי בקיין. מתריץ הכי קתני, במה דברים אמורים בדלא אמר חולה צריך אני, אבל אם אמר חולה צריך אני, אין שם בקיין, כלומר אין משגיחין לבקיין אלא מאכילין אותו ע״פ עצמו, מאי טעמא ע״פ עצמו, מאי טעמא לב ידוע מרת נפשו. מי שאחזו בולמום. פי׳ של שור. כלומר זה החולה (אולי) אוכל הרבה כלחוך דבר טמא עד שיאורו עיניו. מנא יודעין שהאירו עיניו, כדי שיכיר בין טוב לרע. אמר אביי ובטעמא. ח״ר מי שאחזו רולמום טבל ונבלה מאכילין אותו נבלה, ונבלהו ושביעית

לענין עדות אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן יוה"מ לענין אומדנא דממונא יאבל הכא ספק נפשות הוא והא מדקתני סיפא ואם אין שם בקיאין מאכילין אותו על פי עצמו מכלל דרישא דאמר צריך חסורי מיחסרא והכי קתני בד"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאין תרי אלא חד דאמר לא צריך מאכילין אותו על פי עצמו מר בר רב אשי אמר יכל היכא דאמר צריך אני אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך לדידיה שמעינן שנאמר לב יודע מרת נפשו תנן אם אין שם בקיאין מאכילין אותו ע"פ עצמו מעמא דליכא בקיאין הא איכא בקיאין לא ה"ק בד"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאין כלל מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע מרת נפשו: בותני' המי שאחזו בולמום מאכילין אותו אפי' דברים ממאים עד שיאורו עיניו מי שנשכו כלב שומה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו ור' מתיא בן חרש מתיר ועוד אמר ר' מתיא בן חרש החושש בגרונו מטילין לו סם בתוך פיו בשבת ימפני שהוא ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה את השבת סימי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם ספק חי םפק מת ספק כותי ספק ישראל מפקחין עליו את הגל מצאוהו חי מפקחין ואם מת יניחוהו: גמ' ת"ר ©מניין היו יודעין שהאירו עיניו משיבחין בין מוב לרע אמר אביי ובמעמא ת"ר ימי שאחזו בולמום ימאכילין אותו הקל הקל משבל וגבילה מאכילין אותו גבילה מבל ושביעית שביעית מבל ותרומה תנאי היא דתניא מאכילין אותו מבל ואין מאכילין אותו תרומה בן תימא אומר תרומה ולא מבל אמר רבה יהיכא דאפשר בחולין דכולי עלמא לא פליגי דמתקניגן ליה ומספיגן ליה כי פליגי בדלא אפשר בחולין מר סבר מבל חמור ומר סבר תרומה חמורה מר סבר מבל חמור אבל תרומה חזיא לכהן ומר סבר תרומה חמורה אבל מכל אפשר לתקוניה

ט בהמה טמאה על כך: ור' מחיא בן אפשר חרש מסיר. קסבר רפואה גמורה היא: גבו' אמר אביי ובטעמא. משיודע להבחין בין טעם תבשיל יפה לטעם תבשיל רע: מארילין אופו החל החל את איי ליני דדרים מוחרים רדי לרבי יום לבינים אותו הקל הקל. אם אין לנו דברים מותרים כדי לרכו ויש לפנינו מיני איסורין מאכילין אותו הקל הקל שבהם: **עבל ושביעים מאכילין** אוחו שביעים. לאחר זמן הביעור שהטבל במיתה בידי שמים והשביעית בעשה: בדאפשר בחולין. שיש די בחולין של טבל זה להאכילו לאחר שחינטל תרומתו: דכולי עלמא לא פליגי דמחקנינן ליה ומספינן ליה. חולין ואין מאכילין אוחו לא טבל ולא תרומה: כי פליגי דלה הפשר בחולין. אלה אם כן אוכל את כולו וקאמר מאכילין אותו הטבל כמות שהוא ולה יפרישו ממנו תרומתו להאכילו תרומה לעצמה וחולין לעצמן ובן תימא אומר מוטב שיפרישו תרומתו ויאכילוהו כל אחד לעצמו ולא יאכילוהו טבל כמות שהוא: מר סבר טבל חמור. שאפי לכהנים אינו ראוי: ומר סבר סרומה חמורה. שאין לה היתר אבל טבל אפשר דמתקן להו וחולין יהו ראוין לכל אדם:

יך אני כר'. וטומיה קיימא לן דהוא במכאה, ועוד קיימא לן סומיה בכולי פלמודא בר ממיפך נבלה, טבל ושביעית שביעית, טבל וחרומה תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ולא חרומה, בן תימא אומר תרומה ולא והידית מאכילין אותו טבל ולא חרומה, בן תימא אומר תרומה ולא והידית במשומת הגאונים כמו שפיכשתי בשבועות (מא, א).

שבועה ואודיתא כמו שכתוב בתשובות הגאונים כמו שפירשתי בשבועות [מא, א].